

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. Пловдив, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20225001000161 по описа за 2022 година

С решение № 260277 от 30.07.2021 г., постановено по т.д. № 262/19 г. Окръжен съд Стара Загора:

ОСЪЖДА Г. Ф. да заплати на ИЛ. Н. СТ. ЕГН ***** сумата **10 000лв. /десет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди-болки и страдания, в резултат на ПТП от 16.08.2014г., ведно със законната лихва, считано от 18.06.2019г. до изплащане на сумата, както и **сумата 7.70лв. /седем лв. и 70ст./**, разноски по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за **разликата над 10 000 лв. до предявения размер от 26 000лв.** като НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Г. Ф. да заплати на адв. Н. КР. Ч.- Адвокатска колегия С., сумата **504.35 лв. /петстотин и четири лв. и 35ст./**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ на ИЛ. Н. СТ., съгл. чл. 38, ал. 2 ЗА.

ОСЪЖДА Г. Ф. да заплати в полза на държавата по бюджета на съдебната власт сумата от **400 лв. /четиристотин лв./**, представляваща държавна такса, съразмерно с уважения размер на иска.

ОСЪЖДА ИЛ. Н. СТ. ЕГН ***** да заплати на Г. Ф. сумата **307.50 лв.** /триста и седем лв. и 50ст./, направени разноси по делото, съразмерно с отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице- помагач на страната на Г. Ф. – Д. Г. Т. ЕГН *****.

Въззивна жалба против решението е подадена от Г. Ф., който го обжалва в **осъдителната му част**. Излагат се съображения за незаконосъобразност и необоснованост на решението в обжалваната му част, като се иска в същата то да бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което исковата претенция за неимуществени вреди бъде отхвърлена. Претендират се разноси за двете съдебни инстанции. Представя списък на разностите пред ПАС.

От ИЛ. Н. СТ. е подадена насрещна въззивна жалба, с която решението се обжалва с частта, с която **е отхвърлен искът й срещу ГФ за разликата над 10 000 лв. до пълния претендиран размер от 26 000 лв.** с оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост. Моли в тази част решението да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което предявения иск бъде уважен в пълния претендиран размер ведно със съответно изменение по отношение на разностите. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на процесуалния представител на жалбоподателката на осн. чл. 38, ал.2 вр. ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата по представен списък на разностите.

Третото лице - помагач Д. Г. Т. моли да бъде уважена въззивната жалба на ГФ, съответно да се отхвърли като неоснователна въззивната жалба на И. С. като неоснователна по съображения, изложени в подадени отговори на жалбите.

Пловдивски апелативен съд, като като прецени събраните по делото доказателства във връзка с наведените от страните оплаквания и доводи, намира за установено следното:

Съдът е бил сезиран с иск с правно основание чл. 288,

ал.1,т.2, б. "в" от КЗ /отм./ срещу Г. Ф. за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата ИЛ. Н. СТ. вследствие на ПТП, настъпило на 16.08.2014г., около 8:40 часа, на автомагистрала „Т.“, *** км., виновно причинено от Д. Г. Т. като водач на л.а. „С. А.“ с турска регистрация, без гранична застраховка или сертификат "зелена карта". Във връзка с правната квалификация на иска следва да се посочи, че ПТП е осъществено преди влизане в сила на КЗ /обн. ДВ, бр.102 от 29.12.2015 г., в сила от 1.1.16 г./, при което е приложим КЗ /отм./, в какъвто смисъл е било допуснато изменение на проекто-доклада на първоинстанционния съд в открито съдебно заседание на 29.09.20 г. Нормата на чл. 288, ал.1,т.2, б. "в" от КЗ /отм./ е изцяло идентична с тази на чл. 577, ал.1, т.2, б."в" от новия КЗ, посочена в обжалваното решение.

Безспорно е установено по делото, че процесното ПТП е причинено по вина на Д. Г. Т. като водач на л.а. „С. А.“, за което е зачетена задължителната сила на решение № 655/26.10.17 г., постановено по анд № 1652/17 г. на Старозагорски районен съд, с което лицето е признато за виново в това, че на 16.08.14 г., на ***-ти км на автомагистрала "Т.", при управление на л.а. „С. А.“, с рег. № ***** е нарушила правилата за движение - чл. 142, ал.2,т.1 от ЗДвП, при което е причинила средна телесна повреда на повече от едно лице, едно от които ИЛ. Н. СТ., при която средната телесна повреда се е изразявала в счупване на страничните израстъци на II и III поясен прешлен вдясно, което е причинило на пострадалата трайно затруднение на движенията на снагата за срок около 3-4 месеца.

Прието е, че в случая са налице законовите изисквания да се ангажира отговорността на Гаранционния фонд за причинените на ищцата неимуществени вреди вследствие на ПТП, причинено на територията на Р. Б. от моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на трета държава и за което няма гранична застраховка или сертификат "Зелена карта". Посочено е в обжалваното решение, че именно констатирайки обстоятелствата, че се касае за лек автомобил с турска регистрация, за който няма гранична застраховка или сертификат "Зелена карта", ГФ е взел решение да обезщети ищцата за претърпените вследствие на процесното ПТП неимуществени вреди, като извънсъдебно ѝ е изплатил сума от 15 000 лв.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания, че ищцата не е осъществила пълна и главно доказване по отношение на обстоятелството, че увреждащото МПС се намира обичайно на територията на трета държава. Позовава се на "справка рег. № ***-***/**** от отдел "ПП" към СДВР, според която автомобилът към датата на ПТП е бил регистриран в Б.. Счита, че автомобилът се е намирал обичайно именно на територията на РБ., при което не е изпълнена хипотезата увреждащото МПС да се намира обичайно на територията на трета държава по смисъла на чл. 557, ал.1,т.2, б. "в" от КЗ /съответно чл. 288, ал.1,т.2, б. "в" от КЗ /отм./.

В тази връзка се констатира от съда, че в подадения отговор на исковата молба ГФ не е направил възражения за липса на основание за

ангажиране на отговорността му. Възраженията са единствено в насока, че ГФ вече е определил обезщетение в размер на 15 000 лв., което е било и реално изплатено, в този смисъл повдигнатият спор бил решен извънсъдебно; наведени са и доводи, че ищцата била приела извършеното плащане, при което била постигната спогодба по смисъла на чл. 365 от ЗЗД. При това положение, от една страна, ГФ е признал извънсъдебно съществуването на основание да репарира претърпените вреди от ищцата при процесното ПТП и дори е изплатил реално определена от него сума, а от друга, възраженията в тази насока са преклудирани, доколкото не са били наведени с отговора на ИМ. В случая е безспорно е установено, че увреждащият автомобил е с турска регистрация, рег. № ***** и със сключена застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите в турска застрахователна компания /*****/, валидна за периода 25.08.2013 г. до 25.08.2014 г., без гранична застраховка и сертификат "зелена карта", които обстоятелства наред с извънсъдебното признание и плащане на ответника ГФ правилно са преценени от първоинстанционния съд.

Обстоятелството, че ищцата И.С. е пострадало лице от процесното ПТП, е безспорно установено, включително и при зачитане на задължителната сила на решение №655 от 26.10.2017 г., постановено по АНД № 1652/2017 г. по описа на РС - гр. Стара Загора, влязло в законна сила на 11.11.2017 г. Причинената средна телесна повреда на ищцата е част от фактическия състав на престъплението, за което е призната за виновна Д.Т., т.е. това е част от противоправното деяние, за което цитираното решение има задължителна сила за гражданския съд съобразно правилото на чл. 300 от ГПК. В този смисъл позоваването във въззивната жалба на констативен протокол, в който ищцата не била посочена като пострадало лице, както и на обстоятелството, че в приложения към исковата молба информационен бюлетин липсвала информация за това ищцата да е пострадало лице, е изцяло ирелевантно по делото. Няма процесуална пречка да бъдат твърдяни и доказвани и други увреждания, непосочени в решението на наказателния съд, с всички допустими за това доказателствени средства по ГПК.

По отношение на причинените увреждания първоинстанционният съд се е позовал на заключения на първоначална и повторна СМЕ, между които всъщност не са налице противоречия в изводите относно вида и характера на причинените увреждания, както и относно обстоятелството, че същите са възникнали като пряка и непосредствена последица от ПТП. На ищцата са причинени: контузия на лумбалния отдел на гръбначния стълб, фрактура/счупване/ на трансверзалните /странични/ израстъци на втория и трети кръсцови прешлени вдясно, контузия на крайниците с кръвонасядане по тях. Лечението е било медикаментозно, с лумбосакрален корсет, покой, щадящ физически режим и рехабилитация, като активният период на лечение е 4 месеца след травмата. Болките при този вид травма в началото в рамките на часове нарастват и блокират движението

в кръста, като кулминацията е в първия месец, месец и половина, след което постепенно утихват на базата на аналгетичната терапия, покой с обездвижването и поставен лумбосакрален корсет /в този период се извършва костно, ставната и мускулната регенерация/. От 2 до 4 месеца е периодът на раздвижване, рехабилитация и намаляване интензитета на болката. След този период болки могат да се появяват при физическо натоварване, влага и студ, неестествена позиция на тялото- епизодично.

И в двете приети заключения са аргументирани изводи от вещите лица, че посочените от тях травми се намират в пряка причинно-следствена връзка с ПТП, при което са неоснователни оплакванията във въззивната жалба на ГФ за това, че съдът е приел за установени травматични увреждания, за които не са налице доказателства да са пряк и непосредствен резултат от ПТП. Впрочем, във въззивната жалба на тази страна липсва и конкретика относно това за кои именно увреждания се касая посочените оплаквания.

Установено е от СМЕ, че анатомично възстановяването на увредените тъкани-кости, стави, сухожилия и мускули е приключило, като могат да са налице епизодични появи на болки и скованост при физическо натоварване, климатични промени, влага, студ и неудобна позиция на тялото поради образуваните цикатрикси /ръбци/ на местата на регенерация, ангажираността на нервните окончания, които са били с нарушена цялост или са били обхванати от цикатриксите /ръбците/. Установено е, че при ищцата са били налице последици от прекаран мозъчен инфаркт - начална деформираща спондилоза, вкалциявания в диска на ниво тх12-л1, тенденция за оформяне на симптома на Бааструп на ниво л3-л4, както и че тези промени са трайни. Болките от фрактурата обаче са значително по-интензивни от тези, характерни за предхождащите заболявания. След оздравителният процес на травмите, те могат да индуцират болки и страдания на базата на последиците от травмата. Прекараният мозъчно съдов инцидент сваля прага на усета за болка поради засегнатата централна нервна система. По отношение транспортирането на ищцата до болничното заведение с обикновен лек автомобил, а не със специализиран медицински транспорт, вещото лице е заявило, че това може да доведе до движение във фрактурата, увредените сухожилия и мускули около фрактурата и повече кръвене и оток около тях, но самото счупване при здрав човек не може да се получи при нормален традиционен транспорт; евентуалното движение във фрактурата и повечето кръвене и оток около нея би довело до по-продължително лечение от стандартното от 4-6 месеца.

Първоинстанционният съд се е позовал и на свидетелските показания на М. Г. Д., сестра на съпруга на ищцата, според които ПТП настъпило след гостуване на ищцата и съпруга ѝ у свидетелката; около 30 - 40 минути след тръгването им ѝ се обадила ищцата, като ѝ казала, че са претърпели катастрофа и не е ясно какво ще стане с брата ѝ; тъй като брат ѝ бил много зле, ищцата не пожелала да остане в болница, за да я хоспитализират, брат ѝ бил превозен до С., ВМА, а ищцата започнала

постепенно да чувства, че краката ѝ започват да отичат; на сутринта отишли да видят дали съпругът на ищцата е още жив, при което свидетелката видяла, че краката на ищцата започват да посиняват и да почерняват, поради което отишли при ортопед в поликлиниката на ВМА, където бил осъществен преглед и снимки. Било ѝ предложено хоспитализиране в същата болница, но в крайна сметка ищцата останала с домашно лечение, с изписани лекарства и мазила, при условие, че ще лежи и ще ѝ сложат абокат, съответно ѝ изписали лекарства. Около два месеца съпругът на ищцата бил в болница, а тя реално лежала в къщи. Здравословното ѝ състояние на ищцата не било добро, продължавала да усеща болки. Отделно от това състоянието на съпруга ѝ било изключително тежко, което ѝ се отразило психически, наложило се да посети невролози и психотерапевти. Наложило се да се лекува при психотерапевт и с антидепресанти, доста се променила, съпругът ѝ също не бил в добро състояние, което психически ѝ се отразявало изключително тежко.

Така депозираните свидетелски показания са кредитирани като непротиворечиви и кореспондиращи с останалите доказателства по делото.

Неоснователни са оплакванията във въззивната жалба за нарушаване на чл. 172 от ГПК, тъй като не е взета предвид евентуалната заинтересованост на свидетелката. Оплакванията са отново пределни общи и неконкретизирани. В случая действително е налице близка връзка между ищцата и разпитаната свидетелка, но обосновано първоинстанционния съд е приел, че няма пречка показанията ѝ да бъдат кредитирани - от една страна, в тях няма вътрешни противоречия, а от друга, не са налице противоречия между свидетелските показания и останалите събрани по делото доказателства, напротив, същите изцяло кореспондират и с данните от СМЕ. Такива конкретни доводи, във връзка с конкретни обстоятелства по спора, не се правят и във въззивната жалба. Свидетелските показания са убедителни и няма основание същите да бъдат дискредитирани.

Така събраните писмени и гладни доказателства и заключения на вещи лица подкрепят извод, че ищцата е претърпяла посочените от СМЕ увреждания, които са пряк и непосредствен резултат от настъпилото ПТП: контузия на лумбалният отдел на гръбначния стълб, фрактура/счупване/ на трансверзалните /странични/ израстъци на втория и трети кръсцови прешлени вдясно, контузия на крайниците с кръвонасядане по тях. Възстановителният период от физически аспект е бил около 4 месеца, като през първите 20- 25 дни травмите са били изключително болезнени, след което болковият синдром постепенно е започвал да отслабва, като след този възстановителен период са налице епизодични болки, свързани с влага, студ, физическо натоварване, неествена позиция на тялото. Около два месеца на ищцата се е наложило да спазва режим на легло, макар и вкъщи. Освен болките във физически план, ПТП и получените увреждания са се отразили негативно и в психически и емоционален план, като са причинили стрес, безпокойство, страх, притеснения, като ѝ се е наложило да посещава

психотерапевти, да приема антидепресанти.

При така установените увреждания и претърпени болки и страдания от ищцата, съобразно техния вид и характер, интензитет и продължителност, настоящият съдебен състав намира размера на определеното обезщетение за справедлив и съответстващ на изискванията на чл. 52 от ЗЗД. Присъденият размер от 10 000 лв. е разлика над доброволно изплатената сума от ГФ в размер на 15 000 лв. до определения от съда общ размер на обезщетението от 25 000 лв., който кореспондира и с утвърдената съдебна практика при подобни увреждания при съобразяване на икономическата обстановка към датата на настъпване на ПТ - 16.08.2014 г. Неоснователни са доводите във въззивната жалба на ГФ за липса на посочени критерии и конкретни обстоятелства, от които е изходил съдът, както и за липса на преценка на тяхната тежест. Неоснователни са и доводите в насрещната въззивна жалба за занижен размер на обезщетението, тъй като не били съобразени всички обстоятелства, установени от заключението на вещото лице относно броя, вида и тежестта на получените увреждания, проведеното лечение, продължителността на възстановителния и лечебния период, интензитета на болките и страданията, претърпените битови неудобства и емоционални преживявания. Всички тези обстоятелства са подробно отразени и обсъдени от първоинстанционния съд. По делото не са установени настъпили усложнения от претърпените травми, като данните по делото, включително СМЕ сочат, че възстановителният период е бил в рамките на обичайното за този род травми - около 4 месеца. Налице е по-продължително и трайно отражение върху емоционалната сфера на ищцата, което е обосновано и в обжалваното решение и е взето предвид при определяне на дължимия размер на обезщетението. Всички установени обстоятелства във връзка с преживените болки и страдания, преценени в съвкупност, според настоящия въззивен състав, мотивират извод за това, че общият размер от 25 000 лв. като обезщетение за неимуществени вреди е определен законосъобразно, в съответствие с нормата на чл. 52 от ЗЗД, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

За разноските:

И двете страни са направили претенции за присъждане на разноски.

Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на адв. Н.Ч. на осн. чл. 38, ал.2 от ЗАдв. В случая е осъществена безплатна правна помощ на осн. чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗАдв, видно от представения договор за правна помощ към насрещната въззивна жалба. При това положение се дължи адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.2 от ЗАдв във връзка с отхвърлянето на въззивната жалба на ГФ и съобразно обжалвания интерес по отхвърлената жалба. Възнаграждението следва да бъде изчислено по правилото на чл.7, ал.2, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според което възлиза на 830 лв.

Според представения от ГФ списък на разноските се

претендират разноси за въззивната инстанция в размер на 200 лв. - платена ДТ по подадената въззивна жалба. Така направените разноси касаят единствено въззивната жалба на ГФ, която е изцяло неоснователна, поради което няма условия да се уважи претенцията за възлагането им върху противната страна. Ето защо разноси в полза на ГФ не се присъждат.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 260277 от 30.07.2021 г., постановено по т.д. № 262/19 г. по описа на Окръжен съд Стара Загора.

ОСЪЖДА Г. Ф. да заплати на адв. Н. КР. Ч. - САК адвокатско възнаграждение на осн. чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата в размер на **830 лв.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____